

Arrest

nr. 168 627 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 22 april 2016, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 20 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 mei 2015 België is binnengekomen, diende op 22 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 januari 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.3. Op 27 januari 2016 besliste verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 28 januari 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : H.

voornaam : A. L.

geboortedatum : (...) 1992

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18 januari 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ⁽¹⁾

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Op 11 mei 2016 bij arrest nummer 167 390 bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op van gebrek aan belang wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, gezien het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de vereiste documenten en dus illegaal op het grondgebied is, en de Commissaris-generaal zijn asielaanvraag heeft geweigerd, waardoor verweerder ingevolge zijn gebonden bevoegdheid ertoe gehouden is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verweerder geeft zelf aan dat enkel indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, hij dient te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

Daargelaten of de vermelding “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient ook te worden opgemerkt dat het woord “*moet*” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat de toepassing van artikel 74/13 betreft een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “*moet*” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “*kan*” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit. De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid *ex* artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “*hogere*” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat verzoeker geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak

raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede een schending aan van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 1, 6°, 7, 39/2, 48/3, 48/4, 52/3, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5, 6 en 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (richtlijn 2008/115), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van het non-refoulement beginsel onder meer vervat in artikel 33 van het vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het anti-folterverdrag, van het gelijkheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij voert tevens machtsmisbruik aan.

In de toelichting bij het eerste middel stelt verzoeker dat hij beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 18 januari 2016, dat dit beroep een schorsende werking heeft in toepassing van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet en dat hij nog steeds in het bezit is van een voorlopig verblijfsrecht (bijlage 35 van het vreemdelingenbesluit). Hij is van mening dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven, waarbij daarenboven een uitvoeringstermijn loopt tijdens de beroepstermijn en deze uitvoeringstermijn kan aflopen vooraleer een arrest door de Raad wordt geveld. Hij acht deze praktijk in strijd met artikel 7 van de richtlijn 2008/115, onduidelijk, een inbreuk op de rechtszekerheid en hij bespreekt de toepassing van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet. Tot slot meent verzoeker dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden doordat niet alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS, een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of hangende het beroep. Hij betoogt dat de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld is van de terugkomende onwil in hoofde van verweerder, dat er *in casu* kan worden besloten tot machtsmisbruik, minstens tot een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker is in de toelichting bij het tweede middel van mening dat artikel 3 van het EVRM, het non-refoulement beginsel en artikel 74/17 van de vreemdelingenwet is geschonden omdat de veiligheidssituatie in Bagdad, vanwaar verzoeker afkomstig is, allesbehalve veilig is. Bovendien wordt de etnische origine van verzoeker actueel geïsoleerd. Het sektarische geweld in Bagdad is de afgelopen maanden nog toegenomen. Ook aan de bomaanslagen van IS komt maar geen einde. Hij verwijst naar en citeert uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift:

- een artikel "*Bombs across Baghdad kill nine people*" van 7 november 2015 van Reuters van trust.org (stuk 4)
- een artikel "*Iraq violence: Almost 50 killed in car bomb wave*" van 18 februari 2014 van BBC van bbc.co.uk (stuk 5)
- een artikel "*Iraq violence: Baghdad bomb blasts kill 33*" van 5 februari 2014 van BBC van bbc.co.uk (stuk 6)
- een rapport "*The "Islamic State" Crisis and U.S. Policy*" van 10 september 2014 van Congressional Research Service van fpc.state.gov (stuk 7)
- een artikel "*Islamic State: Can its savagery be explained?*" van 9 september 2014 van BBC van bbc.co.uk (stuk 8)
- een artikel "*Iraq crisis: Two bombs kill at least 20 in Baghdad*" van 4 september 2014 van BBC van bbc.co.uk (stuk 9)
- een artikel "*Blasts kill 19 as Kerry visits Iraq capital*" van 10 september 2014 van Agence France-Presse van reliefweb.int (stuk 10)
- een artikel "*At Least 24 Dead In Baghdad Suicide Bombings*" van 3 oktober 2015 van Radio Free Europe/Radio Liberty van ecoi.net (stuk 11)
- een artikel "*Bombings Around Baghdad Kill At Least 17*" van 22 september 2015 van Radio Free Europe/Radio Liberty van ecoi.net (stuk 12)
- een website "*www.iraqbodycount.org/database/recent*" geconsulteerd op 14 oktober 2015 (stuk 13)
- een artikel "*Bomb attack on Shi'ite pilgrims in Baghdad kills 7*" van 26 oktober 2015 van Reuters van trust.org (stuk 14)

- een artikel *“More than 50 killed in Iraqi car-bomb attacks”* van 5 oktober 2015 van Radio Free Europe Radio Liberty van ecoi.net (stuk 15)
- een artikel *“Iraq tops ‘most dangerous’ place in world list”* van 22 juni 2015 van Reuters van rt.com (stuk 16)
- een artikel *“Abuja, Cairo, Nairobi and Islamabad among 12 capital cities facing ‘extreme’ terrorism risks”* van 20 mei 2015 van Veririsk Maplecroft van maplecroft.com (stuk 17)
- een artikel *“Bombings near Iraq Shiite mosque kill six: officials”* van 20 november 2015 van Agence France-Presse van reliefweb.int (stuk 18)
- een artikel *“IS bombings targeting Shiites kill 19 in Baghdad”* van 13 november 2015 van Agence France-Presse van reliefweb.int (stuk 19)
- een artikel *“Ban condemns ‘heinous’ terrorist attacks in Baghdad”* van 1 december 2015 van UN News Service van refworld.org (stuk 20)
- een artikel *“UN: Hundreds of Iraqis killed in December, mostly in Baghdad”* van 1 januari 2016 van rudaw.net (stuk 21)
- een uittreksel uit een rapport *“Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq”* van 1 januari 2016 van UNAMI van ohchr.org (stuk 22)
- een artikel *“Suicide bomb kills two Iraqi police, wounds senior officer”* van 12 januari 2016 van Radio Free Europe Radio Liberty van ecoi.net (stuk 23)
- een artikel *“Shiite militias flush with ‘Iranian cash’ now control portions of Baghdad”* van 23 januari 2016 van uk.businessinsider.com (stuk 24)
- een artikel *“ISIS attack on Baghdad mall kills 17”* van 11 januari 2016 van nytimes.com (stuk 25)
- een artikel *“Iraq: Suicide bomber kills eight near Shi’ite mosque in Baghdad”* van 9 december 2015 van Radio Free Europe Radio Liberty van refworld.org (stuk 26)

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. (...).”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

In casu wordt niet betwist dat op 18 januari 2016 de Commissaris-generaal de asielaanvraag heeft geweigerd en de Raad op 11 mei 2016 de weigering heeft bevestigd. Voorts wordt in de bestreden

beslissing vastgesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt. Deze vaststellingen kunnen niet in redelijkheid worden betwist.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In casu wordt de beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan artikel 52/3 van de vreemdelingenwet de afgifte van een bevel om het grondgebied afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigert en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet voorziet enkel erin dat een onderzoek moet worden verricht om na te gaan of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft, hetgeen het geval zou kunnen zijn, niettegenstaande de eventuele weigering van de Commissaris-generaal, indien de vreemdeling terzelfder tijd een verblijfsaanvraag op een andere grond heeft ingediend. *In casu* kan verzoeker niet in redelijkheid betwisten dat hij niet valt onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist immers niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze vaststellingen die de bestreden beslissingen in feite en in rechte afdoende motiveren, kunnen niet in redelijkheid worden betwist. Aldus blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 1, 6°, 7, 39/2, 48/3, 48/4, 52/3, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het gelijkheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en waarbij sprake zou zijn van machtsmisbruik doet geen afbreuk aan het hoger gestelde. Bovendien werd de bestreden beslissing niet genomen in toepassing van artikelen 1, 6°, 39/2, 48/3, 48/4 en 74/17 van de vreemdelingenwet, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Het loutere feit dat verzoeker een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal heeft niet tot gevolg dat hij over een legaal verblijf beschikte. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, zoals bepaald in artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115 wordt opgehangen aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl verzoeker nog gerechtigd zou zijn geweest in België te verblijven. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat dit betoog dat verzoeker hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verbleef niet kan worden aangenomen. De kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft. Aldus blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden, zoals hierboven reeds werd besproken. Bovendien kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker heeft bij zijn grief dat hij uitvoering dient te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dit tegenstrijdig is met de schorsende beroepsprocedure. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De beroepsprocedure tegen de beslissing van de Commissaris-generaal is reeds op 11 mei 2016 beëindigd. Tenslotte wordt herhaald dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoeker, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de

beslissing van de Commissaris-generaal. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn betoog onder het middel.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend, waarbij werd vastgesteld door de Commissaris-generaal dat de toekenning van een verblijfsrecht op deze grond onwettig zou zijn. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Het lijkt de Raad gepast om te benadrukken dat de terugkeerprocedure in principe niet van toepassing is gedurende de asielpcedure, maar dit betekent niet dat een terugkeerprocedure daardoor definitief wordt beëindigd, aangezien deze kan worden voortgezet indien de asielaanvraag wordt afgewezen in beroep door de Raad.

3.2.2. Verzoeker is in de toelichting bij het tweede middel van mening dat artikel 3 van het EVRM en het non-refoulement beginsel is geschonden en betwist in wezen de beslissing van de Commissaris-generaal. De Raad merkt op dat een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing niet kan aangewend worden om kritiek te uiten op deze beslissing. Kritiek op de beslissing van de Commissaris-generaal van 18 januari 2016 kan geuit worden in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat verzoeker gedaan heeft. De Raad heeft dat beroep verworpen (zie punt 1.4.). Een onderzoek naar de schending van artikel 3 van het EVRM en het non-refoulement beginsel is *mutatis mutandis* vervat in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag (EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, nr. 43.611/11, overweging 110-158). In het arrest van de Raad in het kader van zijn asielaanvraag is verzoekers kritiek volledig aan bod gekomen waarbij ook de nodige rapporten, persartikels, arresten en verklaringen in ogenschouw werden genomen die verzoeker herneemt in het kader van dit verzoekschrift. Het betreft dus een definitief arrest met een recent gedane definitieve beoordeling van verzoekers kritiek geuit ten opzichte van de beslissing van de Commissaris-generaal. Verzoeker kan niet via het uiten van een grief betreffende artikel 3 van het EVRM verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verzoeker enkel verplicht om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Irak wordt gepland.

In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, verweerder gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker bloot stelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Verzoeker toont een schending van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulement beginsel en van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet niet aan.

3.2.3. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 5, 6 en 7 van de richtlijn 2008/115 daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn.

Bijgevolg kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP